

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 767/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. Č. vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Tos 55/2014 zo 17. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2014 doručená sťažnosť M. Č. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 55/2014 zo 17. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 16/2014 z 3. apríla 2014 vzatý do väzby pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov

alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) a d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ uviedol, že 17. júna 2014 podal prostredníctvom svojej obhajkyne v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť o prepustenie na slobodu spolu s návrhom na nahradenie väzby sľubom v zmysle § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktorý následne doplnil návrhom na nahradenie väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka. Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Košiciach podala na okresnom súde 6. augusta 2014 na sťažovateľa obžalobu pre už uvedený obzvlášť závažný zločin.

Sudca okresného súdu pre prípravné konanie prípisom z 11. augusta 2014 zrušil termín verejného zasadnutia, na ktorom malo byť rozhodnuté o žiadosti sťažovateľa, stanovený na 14. august 2014 z dôvodu podanej obžaloby.

Okresný súd o žiadosti sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 3 T 120/2014 na verejnom zasadnutí uskutočnenom 21. augusta 2014 tak, že sťažovateľa ponechal vo väzbe, neprijal jeho na návrh nahradenie väzby písomným sľubom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ani dohľadom mediačného a probačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 120/2014 z 21. augusta 2014 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením (17. septembra 2014) tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na aktuálnu judikatúru ústavného súdu vzťahujúcu sa na rýchlosť rozhodovania o väzbe uviedol, že pokiaľ o jeho návrhu na prepustenie z väzby na slobodu zo 17. júna 2014 bolo právoplatne rozhodnuté až 17. septembra 2014 a pritom nejde o skutkovo a právne náročnú vec, táto doba je neakceptovateľná. Uvedeným postupom v trestnej veci sťažovateľa boli porušené jeho základné práva zaručené čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy.

Sťažovateľ ďalej argumentoval, že napadnuté uznesenie považuje za neodôvodnené, nesprávne a arbitrárne, keďže krajský súd ako odvolací súd na argumenty sťažovateľa týkajúce sa dĺžky rozhodovania okresného súdu o jeho návrhu na prepustenie na slobodu nereagoval. Napadnutým uznesením tak boli porušené základné práva sťažovateľa na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4 Tos 55/2014-1363 zo 17. 09. 2014 porušil základné práva M. Č. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ods. 2 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4 Tos 55/2014-1363 zo 17. 09. 2014 porušil základné práva M. Č. na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 17 ods. 1 ods. 2 ods. 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

3. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Tos 55/2014-1363 zo 17.09.2014 sa zrušuje a Krajskému súdu v Košiciach prikazuje, aby M. Č. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva M. Č. ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu 10 000 eur, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Košiciach do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na svoju nepriaznivú finančnú situáciu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Podstatou argumentácie sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu v súvislosti s nedodržaním požiadavky na urýchlené rozhodnutie o väzbe, resp. jej ďalšom trvaní, ako aj porušenie

základných práv podľa identických článkov ústavy, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s požiadavkou na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

V ustanoveniach čl. 17 ods. 2 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (pozri obdobne nález sp. zn. III. ÚS 7/00).

Ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, to znamená Trestnému poriadku. Požiadavku neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby ustanovuje výslovne § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorom sa uvádza, že o takej žiadosti sa musí rozhodnúť bez meškania.

Ústavný súd už v náleze sp. zn. III. ÚS 7/00, v ktorom sa zaoberal požiadavkou urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, okrem iného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchllosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne pozri aj I. ÚS 18/03).

Požiadavke neodkladnosti, resp. urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy teda nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na

týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 16/2014 z 3. apríla 2014 vzal sťažovateľa do väzby pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) a d) a ods. 2 Trestného zákona. Sťažovateľ doručil 17. júna 2014 Krajskej prokuratúre v Košiciach žiadosť o prepustenie z väzby a návrh na jej nahradenie písomným sľubom, ktorý doplnil návrhom na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Jediným dôvodom podanej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bol jeho zlý zdravotný stav. Po posúdení krajskou prokurátorkou bola žiadosť sťažovateľa doručená okresnému súdu 19. júna 2014. Z dôvodu preskúmania tvrdení uvedených v žiadosti okresný súd opakovane (19. júna 2014, 2. júla 2014, 16. júla 2014, 18. júla 2014, 29. júla 2014) zisťoval aktuálny zdravotný stav sťažovateľa u ošetrojúcich lekárov, ako aj možnosti Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu poskytnúť sťažovateľovi v prípade potreby adekvátneho ošetrovania, resp. liečby v súvislosti s jeho diagnózou. Potreba opakovaných zisťovaní vyplynula aj z neaktuálnych informácií sťažovateľa o jeho ošetrojúcom lekárovi. Okresný súd určil termín verejného zasadnutia na 24. júl 2014 (teda 35 dní po doručení žiadosti sťažovateľa), ktorý však bol na žiadosť obhajkyne sťažovateľa zrušený (z dôvodu jej nástupu na dovolenku), a nový termín verejného zasadnutia bol okresným súdom stanovený na 14. august 2014. Z dôvodu podanej obžaloby (doručenej 6. augusta 2014) okresný súd zrušil aj tento termín verejného zasadnutia a určil nový termín na 21. august 2014 (63 dní

od podania žiadosti sťažovateľa), na ktorom rozhodol uznesením sp. zn. 3 T 120/2014 tak, že sťažovateľa ponechal vo väzbe a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku jeho písomný sľub neprijal a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku súd väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. Už na verejnom zasadnutí sťažovateľ zahlásil podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 21. augusta 2014, ktoré písomne doplnil podaním zo 4. septembra 2014.

Spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 3 T 120/2014 bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa 10. septembra 2014. Krajský súd na neverejnom zasadnutí 17. septembra 2014 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu napadnutým uznesením zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu po 7 dňoch od predloženia spisu okresným súdom, čo nepochybne zodpovedá požiadavke neodkladného a urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby tak, ako to možno vyvodiť z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namieta, že krajský súd napadnutým uznesením vyhodnotil nesprávne jeho námietky týkajúce sa porušenia jeho práva na urýchlené konanie o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody zo strany okresného súdu, ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj uznesenie okresného súdu z 21. augusta 2014 (na ktoré krajský súd odkazuje).

Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval:

„Správne postupoval okresný súd, keď po dôjdení obžaloby určil termín verejného zasadnutia na deň 21.8.2014, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby obvineného. Na verejnom zasadnutí obvineného riadne vypočul a následne po vyhodnotení všetkých okolností dospel k záveru, že dôvody väzby naďalej podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Tr. por. trvajú a následne neprijal písomný sľub obvineného a nenahradil väzbu dohľadom mediačného a probačného úradníka...

... K vážnemu ochoreniu obvineného je potrebné uviesť, že z lekárskej správy MUDr. A. G. vyplýva, že zdravotný stav obvineného je v súčasnej dobe stabilizovaný, pričom vzhľadom na závažnosť jeho diagnózy by bolo žiaduce realizovať početné diagnostické vyšetrenia, aby bolo možné včas terapeuticky zasiahnuť pri ďalšej progresii ochorenia. Potrebu týchto vyšetrení vzhľadom na charakter onemocnenia by mal vyhodnotiť lekár, ktorý menežuje obvineného.

K dĺžke trvania väzby je potrebné uviesť, že vo veci sa riadne konalo, obžaloba napadla 6.8.2014, pričom o ďalšom trvaní väzby bolo rozhodnuté dňa 21.8.2014.

Odvolací súd poukazuje na dôvody napadnutého uznesenia okresného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.“

Okresný súd v uznesení sp. zn. 3 T 120/2014 z 21. augusta 2014 vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa uviedol:

„Rovnako v rámci oboznámenia listinných dôkazov sa súd oboznámil aj so žiadosťou obvineného M. Č. o prepustenie z väzby na slobodu, v rámci ktorej uviedol, že vzhľadom na jeho vážny zdravotný stav je nutné jeho prepustenie na slobodu, kde sa potrebuje podrobiť ďalším lekárskeým vyšetreniam a jeho zdravotný stav je potrebné sústavne sledovať, aby nedošlo k smrti. Zároveň spolu so žiadosťou predložil aj lekársku správu MUDr. A. G., všeobecného lekára, z ktorej je zrejmé, že obvinený je onkologický pacient, pričom jeho zdravotný stav je aktuálne stabilizovaný, avšak na závažnosť diagnózy je žiaduce frekventne realizovať početné diagnostické vyšetrenia, aby bolo možné včas zasiahnuť pri ďalšej progresii ochorenia. Počas výkonu väzby, resp. výkonu trestu je toto značne komplikované...

V rámci rozhodovania o ďalšom trvaní väzby sa súd zaoberal aj podanou žiadosťou obvineného o prepustenie z väzby na slobodu a dôvodmi v nej uvedenými, preto si vyžiadal aktuálne správy k zdravotnému stavu obvineného z Nemocnice pre obvinených a odsúdených v Trenčíne, ako aj z Ústavu na výkon väzby a ústavu na výkon trestu v Košiciach, z ktorých zistil, že obvinený bol v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne naposledy hospitalizovaný od 15.12.2009 do 22.12.2009, teda o jeho terajšom zdravotnom stave tento ústav nemá žiadne poznatky. Zo strany Ústavu na výkon väzby a ústavu na výkon trestu v Košice bolo tunajšiemu súdu oznámené, že ústav je schopný zabezpečiť diagnostiku a liečbu akéhokoľvek ochorenia, teda aj obvinenému. S poukazom

na vyššie uvedené skutočnosti a správy týchto ústavov je zrejmé, že dôvody, pre ktoré obvinený požiadal o prepustenie z väzby na slobodu nie sú relevantné, pretože v podmienkach výkonu väzby, resp. výkonu trestu je mu možné poskytnúť adekvátnu zdravotnú starostlivosť aj pri diagnóze, ktorou obvinený v súčasnosti trpí.“

Z okolností uvedených sťažovateľom, resp. zistených zo súdneho spisu predloženého ústavnému súdu okresným súdom možno ustáliť, že konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby trvalo pred okresným súdom od 19. júna 2014 do 21. augusta 2014, teda 63 dní. Spis bol krajskému súdu odoslaný 9. septembra 2014 (doručený 10. septembra 2014) po písomnom doplnení sťažovateľom podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Konanie pred krajským súdom trvalo od 10. septembra 2014 do 17. septembra 2014, teda 7 dní. Spis bol vrátený okresnému súdu 1. októbra 2014.

Podľa názoru ústavného súdu uvedené časové súvislosti síce vo všeobecnej rovine svedčia o uplynutí dlhšieho času pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa na prepustenie z väzby, než ktoré je ustálenou judikatúrou chápané pre rozhodovanie o väzbe ako akceptovateľné (t. j. dobu jedného mesiaca väzobného konania na jednom stupni súdu), avšak v okolnostiach konkrétneho prípadu ešte toto prekročenie časových limitov nehodnotí ústavný súd ako nespĺňajúce ústavné limity pre urýchlené rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby. Za takéto špecifické okolnosti prípadu považuje ústavný súd predovšetkým dôvody (zdravotné), pre ktoré sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby a ktoré mohol okresný súd posúdiť len za súčinnosti ošetrojúceho lekára sťažovateľa, ako aj po vyhodnotení možností Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu poskytnúť sťažovateľovi potrebnú liečbu. Ústavný súd tiež zohľadnil skutočnosť, že k predĺženiu rozhodovania o sťažnosti negatívne prispeli aj ďalšie skutočnosti, a to najmä zrušenie prvého termínu verejného zasadnutia (24. júla 2014) na žiadosť obhajkyne sťažovateľa z dôvodu jej dovolenky, ako aj ďalšieho termínu verejného zasadnutia (14. augusta 2014) z dôvodu podanej obžaloby, čo súčasne vyvolalo zvýšené nároky na skúmanie, či v čase rozhodovania o väzbe sťažovateľa stále sú dané podmienky a dôvody väzby.

Aj judikatúra ESLP uznáva možnosť súladnosti rozhodovania o väzbe aj v prípadoch, keď trvalo dlhšiu dobu, samozrejme, s prihliadnutím na okolnosti daného konkrétneho prípadu (Letellier c. Francúzsko, rozhodnutie z 26. júna 1991, Annuaire, č. 207 – konanie trvalo takmer jeden a pol roka; Navarra c. Francúzsko, rozhodnutie z 23. novembra 1993, Annuaire, č. 273-B – kasačné konanie trvalo sedem mesiacov).

Aj keď ústavný súd pripúšťa, že krajský súd výrok svojho rozhodnutia vo vzťahu k námietkam sťažovateľa odôvodnil stručne, poukazuje však na to, že jeho podstatu vyjadril aj tým, že sa odvolal na správnosť skutkových a právnych záverov okresného súdu.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, ako aj rozhodovaciu prax ESLP, podľa ktorej sa osobná sloboda v súvislosti s rozhodovaním o väzbe a jej ďalšom trvaní chráni prostredníctvom ustanovení čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) (napr. rozsudok De Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, séria A, č. 12, body 65, 67, 71, 72, 73, 75, 76, 77 atď.), resp. ustanovení čl. 17 ústavy, pretože tieto predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než akú má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 ústavy. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy totiž zahŕňajú tak hmotné, ako aj procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie či ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu (m. m. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

Preto vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práva na urýchlené a odôvodnené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúcim postupom v okolnostiach predmetnej veci, ako aj pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý na uvedené konanie a rozhodovanie nie je aplikovateľný, považuje ústavný súd

sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (obdobne I. ÚS 126/05, II. ÚS 438/2012, II. ÚS 227/2013), na základe čoho ju podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti (najmä návrhom na prepustenie sťažovateľa z väzby, návrhom na priznanie finančného zadosťučinenia, žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2014